

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΧΛΩΡΟΣ
ΘΕΟΛΟΓΟΣ

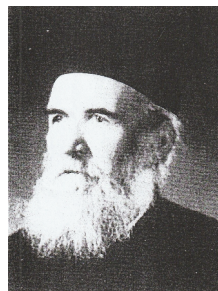
Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΧΛΩΡΟΥ ΩΣ ΣΕΒΑΣΜΙΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ

«...ἐνὶ δὲ ἑκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ Χάρις
κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ» (Εφ. 4,7)

Ὁ πατέρας μου γεννήθηκε τὸ ἔτος 1900 σ' ἓνα ὄμορφο χωριὸ τοῦ Κάτω Ὀλύμπου, τὴν Αἰγάνη. Σύμφωνα μὲ τὸν ἱστορικό ἐρευνητὴ τῶν γενεαλογικῶν δέντρων τῆς Αἰγάνης, κ. Τάσο Ἀναστασίου, οἱ Χλωραῖοι ἔλκουν τὴν καταγωγή τους ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο. Τρία ἀδελφία ἐγκαταλείπουν τὴν ἰδιαιτέρη πατρίδα τους. Ἐνα ἀπὸ αὐτά, ὁ Ἰωάννης Χλωρός (παππούς τοῦ παπα-Δημήτρη γεννήθηκε τὸ 1830) ἐγκαθίσταται στὴν Αἰγάνη καὶ γίνεται ὁ γενάρχης τῆς μεγάλης οἰκογένειας τῶν Χλωραίων τῆς Αἰγάνης.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ πατέρα μου εἶχε ἕξι παιδιά, δυὸ ἀγόρια καὶ τέσσερα κορίτσια. Τὴν κηδεμονία τῆς οἰκογένειας, μετὰ τὴν κοίμησι τῆς μητέρας του Παρασκευῆς καὶ τοῦ πατέρα του Κωνσταντίνου, ἀνέλαβε ὁ μεγάλος του ἀδελφός, Ἰωάννης (1892-1954). Αὐτός ἐξέφρασε στὸν ἀδελφό του Δημήτρη τὴν ἐπιθυμία τοῦ πατέρα τους πρὶν πεθάνει, νὰ μάθει ὁ Δημήτρης γράμματα καὶ ἂν ἤθελε νὰ γίνῃ καὶ παπάς.

Ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ τοῦ πατέρα Κωνσταντίνου σφηνώθηκε στὸ μυαλό τοῦ παπα-Δημήτρη ἀπὸ τὴν παιδικὴ του μαθητικὴ ἡλικία. Τελείωσε, μὲ βαθμὸ ἀριστα, τὸ Σχολαρχεῖο Ραϊράνης μὲ ὑποδειγματικὴ σχολικὴ ζωὴ, μελέτης καὶ ἥθους. Ἦταν ἐξυπνος καὶ μὲ γερὴ μνήμη. Πηγαινοερχόταν στὴ σχολὴ μὲ τὰ

Ὁ πατέρας μου
ἱερέας πρωτοπρεσβύτερος
Δημήτριος Χλωρός

πόδια, δυόμισι ὥρες πορεία, περνώντας μέσα ἀπό δάση καί ρεματιές, μέ τόν κίνδυνο ἐμφάνισης ἀγρίων ζώων τῆς περιοχῆς. Τόσο μεγάλος ἦταν ὁ πόθος του γιά μάθησι!

Ἡ ζωὴ του στό χωριό ὡς λαϊκός καί κληρικός

Ἦταν πολύ ἐργατικός, εἰρηνικός, φιλήσυχος καί φιλότιμος. Στὴν ἀρχὴ ἐργάστηκε δυό χρόνια περίπου ὡς γραμματέας τοῦ χωριοῦ. Ὡς γεωργός ἦταν ἀσυναγώνιστος στὴ σκληρὴ δουλειά καί ὡς κτίστης ἦταν ἐξαιρετικός μάστορας, ἀφοῦ ἔκτισε τὸ καλύτερο πέτρινο διώροφο σπίτι στὴν κορυφὴ τοῦ χωριοῦ. Ἀφοῦ πρῶτα ἀποκατέστησε τὶς ἀδελφές του, παντρεύτηκε τὴ συγχωριανὴ του Ἀφροδίτη Τσικρίκη, στὴν ὁποία δῆλωσε τὴν ἐπιθυμία του νὰ γίνεῖ παπὰς κι ἐκεῖνη τὸ δέχτηκε μέ εὐχαρίστησι. Ἀπέκτησαν ἕξι παιδιὰ, πέντε ἀγόρια καί ἓνα κορίτσι. Τόν Κωνσταντῖνο, τόν Ἀχιλλέα (πέθανε βρέφος, ἀεροβαπτισμένο), τόν Θεόδωρο, τόν Ἰωάννη, τόν Γεώργιο καί τὴ Μαρία (γεννήθηκε στὴ Λάρισα).

Χειροτονήθηκε ἱερέας, ἀπὸ τόν τότε Μητροπολίτη Λάρισας, Δωρόθεο Κοτταρᾶ τὸ 1935. Ὡς ἱερέας ἔζησε καταπληκτικὰ θαύματα στὸν ἱερό ναὸ τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου Αἰγάνης, ὅπου βρίσκεται ἡ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ γεγονός ὅταν ἔκανε τάμα στὴν Παναγία, νὰ κοιμηθεῖ μέσα στὸν ἱερό ναὸ τῆς τὸ πρῶτο βράδυ μετὰ τὴ χειροτονία του. Μόλις ἔστρωσε μπροστὰ στὴν ὠραία πύλη τοῦ ναοῦ, κατὰ τὶς 12 ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἄκουσε ἀγγελικὲς ψαλμοδίες καί τόν ρυθμικὸ ἦχο τοῦ θυματοῦ μέσα ἀπὸ τὸ Ἱερό Βῆμα νὰ κατευθύνονται πρὸς τὸ μέρος του. Τότε ἔνωσε τὸ στρῶμα του νὰ τὸ μετακινοῦν δυὸ χέρια πρὸς τὰ πίσω, μέχρι τὸ γυναικωνίτη. Ἀφοῦ κάθισε ἀρκετὴ ὥρα μέχρι νὰ συνέλθει, ἐνῶ οἱ ψαλμοδίες συνεχίζονταν, πῆγε σπίτι του ἀναφέροντας τρομαγμένος τὸ περιστατικὸ στὴν πρεσβυτέρα του. Ἐκεῖνη τόν καθισύχασε λέγοντας: «Δέν ἤξερες ὅτι οἱ Ἅγιοι λειτουργοῦν στὴν Παναγία μας τὴ νύχτα; Ἐγὼ τὸ γνωρίζω ἀπὸ τὴ μητέρα μου». Δακρυσμένος ὁ πατέρας μου ἀπάντησε ὅτι δέν τὸ ἤξερε, γιατί δέν γνώρισε μὰνα (εἶχε πεθάνει ὅταν ἦταν πολὺ μικρός).

Τὰ τρία πρῶτα χρόνια τῆς ἱερωσύνης του ὑπηρετήσε στὴν Κρατιὰ Ὀλύμπου. Στὴν περίοδο τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου καί Ἐμφυλίου (1940-1949) προσέφερε, ὡς ἱερέας τοῦ χωριοῦ, σημαντικὸ ἔργο θέτοντας πολλὰ φορὲς τὴ ζωὴ του σὲ κίνδυνο.

Στὴν περίοδο τοῦ ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου τὸ σπίτι του τὸ ἔκανε καταφύγιο Ἑλλήνων στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι κατέβαιναν ἀπ' τὸ ἀλβανικὸ μέτωπο ρακενδύτοι καί ταλαιπωρημένοι, προσφέροντάς τους φροντίδα καί ἀνακού-

φισι σώματος καί ψυχῆς. Ἀλλά καί μετά, τό 1947 τό σπίτι του ἔγινε καταφύγιο παιδικῶν ψυχῶν, ἀφοῦ τό διέθεσε ὡς ξενῶνα δυό τάξεων τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Αἰγάνης.

Στήν περίοδο τῆς γερμανικῆς κατοχῆς τό χωριό μας κινδύνευε πολλές φορές νά ἀφανιστεῖ ἀπό τόν βάνουσο κατακτητή. Ἡ Παναγία τῆς Αἰγάνης ὅμως πάντα τό προστάτευε καί τό ἔσωζε καί οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἔβλεπαν τήν παρουσία της καί τί θαυματουργή της ἐνέργεια σ' ὅλα τά τραγικά γεγονότα ἐκείνων τῶν ἡμερῶν.

Ὁ πατέρας μου, μέ τί χάρι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς θαυματουργῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας Αἰγάνης, κατέβαλλε κάθε δυνατό τρόπο καί μέσο ὡς ἱερέας νά προστατεύσει τό ποίμνιό του, ἀψηφώντας τί ζωή του καί τήν τύχη τῆς οικογένειάς του.

Ἀναφέρω δυό γεγονότα, πού σημάδεψαν τί μνήμη ὄλων ὅσοι τά ἔζησαν.

Τό πρῶτο εἶναι ὅταν ἡ γερμανική περίπολος ἔπιασε δύο κατοίκους τοῦ χωριοῦ, πού ἦταν στήν ἀντίσταση καί τούς ἔφερε στό προαύλιο τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Παναγίας, φοβερίζοντας πώς θά κάψουν τό χωριό, ἄν δέν μαρτυροῦσαν τίς πληροφορίες πού εἶχαν. Ὁ παπα-Δημήτρης, ἐπικαλούμενος τί βοήθεια τῆς Παναγίας, ἐπενέβη ψύχραμα: ἀπό τί μιά, λέγοντας ὅτι ὅλοι οἱ χωριανοί εἶναι πολύ φιλήσυχοι καί ἄν βροῦν ἔστω καί ἓνα ὄπλο νά κρεμάσουν πρῶτα αὐτόν στόν πλάτανο τοῦ χωριοῦ κι ἀπό τήν ἄλλη, βοηθώντας τόν ἕναν ἀπ' τούς δυό πού ὄπλοφοροῦσε (τοῦ τό εἶχε ἐκμυστηρευτεῖ) νά κρύψει τό ὄπλο στή βάση τοῦ Δεσποτικοῦ, ὅπου ὑπῆρχε μυστική κρύπτη. Οἱ Γερμανοί ἐπομένως δέν βρῆκαν στοιχεῖα καί γλίτωσαν οἱ κάτοικοι κι ὄλο τό χωριό ἀπό ὀλοκληρωτικό ἀφανισμό.

Τό δεύτερο γεγονός συνέβη μετά τό 1943, ὅταν οἱ ἀντάρτες ἀνατίναξαν στόν σιδηροδρομικό σταθμό «Παπαπούλι» ἓνα βαγόνι τρένου πού μετέφερε Γερμανούς στρατιῶτες καί πολεμοφόδια. Σέ ἀντίποινα οἱ Γερμανοί ἄρχισαν νά ρίχνουν ὀβίδες γύρω ἀπό τό χωριό, γιά νά τό καταστρέψουν. Ἀποφασίστηκε νά σταλθεῖ μιά ἐπιτροπή ἀπό τέσσερα ἄτομα, ἀνάμεσά τους καί ὁ παπα-Δημήτρης, γιά νά ἀποφευχθεῖ αὐτή ἡ καταστροφή. Ὁ Γερμανός ἀξιωματικός μόλις τούς εἶδε, ὀργισμένος ἔδωσε διαταγή νά σταλοῦν στό ἐβραϊκό σχολεῖο Λάρισας, ὅπου ἔμειναν φυλακισμένοι 15 ἡμέρες, περιμένοντας μέ ἀγωνία τήν ἐκτέλεσή τους στό Μεζοῦρλο Λάρισας. Ἡ Παναγία ὅμως ἔκανε πάλι τό θαῦμα της καί τούς γλίτωσε δυό φορές. Τήν πρώτη, μ' ἓναν Γερμανό ἀξιωματικό,

*Ὁ ἱερέας π. Δημήτριος Χλωρός
μέ τήν σύζυγό του (πρεσβυτέρα)
σέ νεότερη ἡλικία*

παλιό γνώριμο του προέδρου, που τους γνώρισε και τους απελευθέρωσε και τί δεύτερη, στον δρόμο του γυρισμού, μ' έναν συγχωριανό τους, που τους είδοποίησε να κατεβούν απ' τό τρένο στά Τέμπη και να συνεχίσουν ως τό χωριό μέ τά πόδια, γιατί οί Γερμανοί είχαν σκοπό να εκτελέσουν μερικούς παρακάτω. Στην Αιγάνη δέν ήξεραν αν ζουν ή αν ήταν πεθαμένοι. Όταν λοιπόν, τους είδαν να έρχονται οί καμπάνες τής εκκλησίας ήχοϋσαν ασταμάτητα και όλο το χωριό συγκεντρώθηκε στην πλατεία, φέρνοντας και τό πετραχίλι του παπα-Δημήτρη, που τό φόρεσε συγκινημένος και δακρυσμένος αναπέμποντας ευχαριστήρια δέση για τί σωτηρία τους.

Μετά τί γερμανική Κατοχή, τίν περίοδο του Έμφυλίου, ό πατέρας μου συνεχίζει άθόρυβα και ακούραστα τά λειτουργικά του καθήκοντα, έρμηνεύει κάθε Κυριακή μέ άπλά λόγια τίν περικοπή του Έρωθ Εϋαγγελίου, συμβουλεύει, ένθαρρύνει, παρηγορεί μέ κάθε τρόπο τόν λαό του Θεού, τό ποιμνίο του, «λόγω και έργω». Αναγκάστηκε όμως να εγκαταλείψει τό χωριό μέ τίν οικογένειά του, λόγω τής ταραγμένης τότε περιόδου και να έλθει στή Λάρισα.

Τό έργο του παπα-Δημήτρη στή Λάρισα (1947-1974)

Ό μητροπολίτης Δωρόθεος Κοτταράς, τό 1947, τοποθέτησε τόν πατέρα μας στην ένορία Παναγίας Ζωοδόχου Πηγής. Κατοικήσαμε ως άνταρτόπληκτοι έμφυλίου πολέμου, σ' ένα σπίτι γνωστής κυρίας κοντά στην Παναγία, ή όποία τό 1940-41 έμεινε φιλοξενούμενη στο σπίτι μας στην Αιγάνη.

Ό πατέρας μου εφημέρευσε δυό χρόνια στην ένορία τής Παναγίας, όπου συνέχισε τό ιεραποστολικό του έργο, στο νέο του ποιμνιο. Άρχισε από τίν πρώτη εβδομάδα του, ήμέρα Παρασκευή απόγευμα, τους Παρακλητικούς Κανόνες στην Ύπεραγία Θεοτόκο, όπως είχαν συνήθεια, μαζί μέ έναν συλλειτουργό του ιερέα, γέροντα.

Άγαπήθηκε πολύ στην Παναγία για τόν χαρακτήρα του και τό ψάλσιμό του. Ήταν άλάνθαστος στο γράμματό του, καλλιγράφος και καλός χειριστής τής πένας και του συντακτικού. Άγαπούσε τό βιβλίο και πάνω απ' όλα τί μελέτη τής Άγίας Γραφής. Στην εκκλησία όλον τόν εξάψαλμο τόν έλεγε απ' έξω.

Γενικά στή Λάρισα, ό πατέρας μας αγαπήθηκε από Μητροπολίτες, ιερό κληρο και εκκλησίασμα, ως ένας καλός, μορφωμένος (για τίν εποχή εκείνη) και σεβάσιμος λειτουργός του Ύψιστου.

Ό πατέρας μου, ως διάκος, διδάχτηκε δυό χρόνια στην τότε Ίερατική Σχολή -Ιερού ναού Άγίων Τεσσαράκοντα- μαζί μέ τά λειτουργικά του μαθήματα και Βυζαντινή Μουσικολογία. Η Βυζαντινο-μουσικο-υμνολογία του καλλιέργησε,

ἀκόμα περισσότερο, τὰ χαρίσματα τῆς Ἱερωσύνης του, ἠθικά καί πνευματικά (πραότητα, ταπεινώση, πίστη, ὑπομονή καί ἀγάπη Χριστιανική-συζυγική στήν οἰκογένειά του καί τό ποιμνιό του ὡς πνευματικός).

Ἀπό τήν ἐνορία τῆς Παναγίας ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Δωρόθεος μετέφερε τήν οἰκογένειά του στήν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ὅπου στό σπιτάκι τῆς στέγασε τήν πολύτεκνη οἰκογένειά του, τέσσερα ἀγόρια καί τήν ἀδερφή μας, Μαρία, ἡ ὁποία γεννήθηκε καί μεγάλωσε ὡς νήπιο σ' αὐτό τό σπιτάκι. Στόν Ἅγιο Ἀθανάσιο, ὡς οἰκογένεια, ζήσαμε δέκα χρόνια περίπου. Καί στήν ἐνορία αὐτή ὁ πατέρας μας ἀγαπήθηκε γιά τήν εὐγένεια καί τήν ἱεροπρέπειά του.

Ὁ Μητροπολίτης Δωρόθεος, τό 1954, μετέθεσε τόν πατέρα μου στήν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου, ὅπου ἐφημέρευε ὁ παπα-Δημήτρης Νασιούλας, μεγαλύτερός του στήν ἡλικία. Ὡς ἱερός ναός, ὑπῆρχε μιᾶ παράγκα, γιατί ὁ κύριος ἱερός ναός τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου κατεδαφίστηκε ἀπό τόν σεισμό τοῦ 1940. Ἡ παράγκα αὐτή δέν εἶχε ὑπόστεγα πλαϊνά, δεξιά καί ἀριστερά, οὔτε στήν εἴσοδο τοῦ ναοῦ. Ἡ σκεπή δέ, καλυμμένη μέ τσίγκια καί κεραμίδια στά ἀκραιά μέρη τῆς, ὅταν ἔβρεχε δημιουργοῦσε πολλά προβλήματα καί μέσα στό ναό. Χρειάστηκαν πολλές ἐνέργειες τοῦ πατέρα μου γιά τόν καλλωπισμό τῆς ἀπέναντι περιοχῆς τοῦ ναοῦ (ἀνάμεσα στά δέντρα ὑπῆρχαν σκηνές καί ἄλλες ἀκαταστασίες) καί τρεξίματα γιά ἐράνους καί δωρεές χρημάτων στήν ἐνορία του, γιά τήν επέκταση καί ἀνύψωση τοῦ ναοῦ σέ γερὰ θεμέλια. Ὅλοι τόν βοηθοῦσαν μέ προθυμία καί γενναιοδωρία, γιατί ἦταν ἠθικός καί ἐμπιστος. Φυσικά ὅλα ἔγιναν καί μέ τή βοήθεια τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ναοῦ.

Στόν ἱερό ναό τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου, ὁ πατέρας μου συνεργάστηκε, ὡς λειτουργός ἱερέας, μέ τούς Μητροπολίτες: 1) Δωρόθεο Κοτταρᾶ, 2) Δημήτριο Θεοδόση, 3) Ἰάκωβο Σχίζα (ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε τό ὀφίκιο-ἀξίωμα τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου-πνευματικοῦ) καί 4) Θεολόγο Πασχαλίδη.

Ἐκίρυσαν τόν «Θεῖον Λόγον» οἱ μακαριστοί Ἀρχιμανδρίτες: 1) Ἀνάργυρος Σταματόπουλος, 2) Ἀθανάσιος Μυτιληναῖος, 3) Σεραφεῖμ Δημόπουλος 4) Ἰγνάτιος Μανδελίδης.

Ἐλάμπρυναν τόν ναό τοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου οἱ μουσικότατοι βυζαντινοί ψάλτες: 1) Πλάτων Στωϊκίδης, 2) Γεώργιος Δελιχᾶς, 3) Ἀθανάσιος Κουφοδήμιος, 4) Μανώλης Χατζημάρκος (Βολιώτης) καί 5) Κυριαζῆς Δασκαλούδης.

Ἐπί Μητροπολίτου Θεολόγου Πασχαλίδη, ὁ πατέρας μου, ὡς πρωτοπρεσβύτερος ἱερέας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Ἀχιλλίου, μέ βοηθούς τούς ἐπιτρόπους, διαχειρίζονταν ὅλα τὰ οἰκονομικά βιβλία, ὅχι μόνο γιά τήν ἀνακαίνιση τῆς παράγκας, ἀλλά καί τοῦ νέου σημερινοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγκαινιάστηκε τό 1965.

Ἀπό τόν μακαριστό Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγο καί τόν «χαρισματοῦχο τοῦ Θείου λόγου» μακαριστό π. Ἀθανάσιο Μυτιληναῖο, ὁ πατέρας μου εἶχε τίς καλύτερες ἀναμνήσεις πνευματικῆς λειτουργικῆς ζωῆς καί ἀγάπης «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», ἡ ἀγάπη τους ὑπῆρξε ἀμοιβαία. Τόν π. Ἀθανάσιο τόν πρωτογνώρισε ὅταν ἦταν ἐφημέριος στήν ἐνορία Ἁγίου Ἀθανασίου. Ἀπό ἐκεῖ ἄρχισε τίς πρώτες του θεολογικές ὁμιλίες.

Ὁ πατέρας μου, θέλω νά πιστεῦω, πῶς σφράγισε τό ταξίδι του γιά τήν Αἰώνια Ζωή, ἀγωνιζόμενος μέ τή Θεία Χάρι τῆς Ἱερωσύνης του, ὅσο μπόρεσε σάν ἄνθρωπος, «ὡς καλός στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ» (*Β΄ Τιμ.*, 2,3).

Μέχρι τελευταίας του ἀναπνοῆς, ἔδωσε μεγάλη μάχη μέ τήν ἐπάρατο νόσο, μάχη πίστεως, ὑπομονῆς καί ἐλπίδας, γιά μιᾶ καλύτερη ζωή «δίχως πόνο, λύπη καί στεναγμό».

Νοσηλεύτηκε δέκα ἡμέρες στή Χειρουργική Πολυκλινική Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Χειρουργήθηκε στήν Παν/κή Κλινική ΑΧΕΠΑ Θεσσαλονίκης, μέ διάγνωση καρκίνου στό συκώτι. Συνῆλθε γιά δύο μῆνες, ἀλλά ἄρχισαν πάλι ἀβάσταχτοι πόνοι. Ζήτησε νά ἔλθει ἀπό τό μοναστήρι ὁ π. Ἀθανάσιος Μυτιληναῖος στό σπίτι μας, ὁδός Βόλου, γιά νά ἐξομολογηθεῖ καί νά κοινωνήσει τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τόν Αὔγουστο τοῦ 1974 χειρουργήθηκε γιά δεύτερη φορά στή Χειρουργική Κλινική Σάπκα, Λάρισας. Κάθε βράδυ φιθύριζε χωρία Ἁγία Γραφῆς, περὶ ὑπομονῆς, γιά νά μὴ δειλιάσει καί γογγύζοντας πέσει στήν παγίδα τοῦ πονηροῦ. Ξενυχτώντας στό κρεβάτι τοῦ πόνου του, τόν ἄκουγα νά λέει: «Παιδί μου, ξέρω τί ἔχω... Κύριε, ἐλέησόν με... Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται».

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Θεολόγος, δύο μέρες πρὶν τήν κοίμησιν τοῦ πατέρα μου, ἦλθε στήν κλινική καί τοῦ ἔδωσε τόν τελευταῖο δεσποτικό ἀσπασμό.

Κοιμήθηκε ἤρεμα, μετά τά μεσάνυχτα, ξημερώνοντας ἡ ἐορτή Ἀπόδοσης Κοιμήσεως Θεοτόκου, 23/8/1974.

Ὁ πρωτοπρεσβύτερος παπα-Δημήτριος ἄφησε ὡς παρακαταθήκη σέ ἐμᾶς, τήν οἰκογένειά του ἀλλά καί τό ποιμνιό του, τήν εὐσεβεία του, τήν πίστιν του, τήν ἀγάπην του «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» καί κανόνα ζωῆς «ὁ ποιήσας καί διδάξας σωθήσεται».

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, πολυαγαπημένε καί σεβαστέ μας πατέρα!